

Овчица — душица.

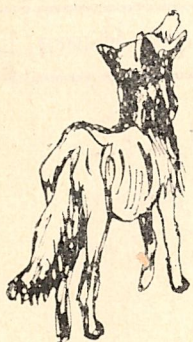
Вълкътъ спрѣ предъ кошарата, погледна вжтре презъ една дупка и рече на заключената овца:

— Овчице-душице, какви тънки крака имашъ — приличатъ на шарени вретена. Чуй какъ свири комарътъ! Излѣзъ навънъ да ми тропнешъ една ржченица. Комарътъ ще свири, а ти ще играешъ.

— Хитъръ си ти, кумчо вълчо, — обади се отвжтре овцата, — искашъ да ми схрускашъ краката и затуй ги хвалишъ.

— Не бой се овчице-душице, азъ вече не ямъ овчо месо.

— Защо, кумчо вълчо?

— Станахъ вегетарианецъ. Сухи дрѣнки си хапвамъ, бистра водица си срѣбвамъ и ми е леко на душата. Не правя вече грѣхове. Ахъ, овчице-душице, каква мека вълна имашъ — като коприна. Да щѣшъ да ми дадешъ само единъ косъмъ да си отскубна — голѣмо добро ще ми направишъ.

— Защо ти е единъ косъмъ, кумчо?

— Вчера моя старъ приятелъ овена ми проводи едно мънистено зрънце за моето вълче. Искамъ да нанижа зрънцето на косъма и да украся съ него шията на вълчето си. Излѣзъ де!

— Хитъръ си ти, кумчо вълчо! Иискашъ да ме изядешъ.

— Не бой се, кротушке! Нали ти казахъ, че съмъ вегетарианецъ. Ахъ, като гледамъ презъ дупката — сърдцето ми плаче. Цѣлата кошара вжрте грѣе, а тука е тъмно като въ рогъ.

— Защо грѣе кошарата, кумчо вълчо?

— Защото твойтѣ чудни очи свѣтятъ като звѣзди. Излѣзъ, овчице, навънъ, да свѣтне наоколо, че да видя къде е пжтеката, дето води къмъ гората. Искамъ вече да си ходя.

— Хитъръ си ти, кумчо вълчо!

— Всичко ти е хубаво и прехубаво, овчице-душице, само едно нѣщо не ти харесвамъ.

— Кое, кумчо?

— Нѣмамъ опашка.